

[Kurt Brauer.]

har været udsat for i de sidste 25 år. Jeg tør simpelt hen ikke være med, så hvis det er et argument, der kan overbevise hr. Gudme, når han ellers gerne vil være sarkastisk over for forslaget, kan jeg være lykkelig.

Så til det, jeg kalder detaljer i forslaget. Jeg mener f. eks., at der går en lige linje fra vores debat om trafikredegørelsen over førstebehandlingen til færdselslovsforslaget i dag ved anden behandling, når det drejer sig om parkeringsrestriktioner. Når vi så kraftigt, som det viser sig i ændringsforslag nr. 37 og nr. 38, som jeg har bedt om også kommer til afstemning — dette til ordførernes orientering — vender os imod folks ret til at holde på nogle af de dyreste grunde, som er til at opvise i dansk målestok, så er det ikke ud fra et almindeligt had mod bilen, det er ud fra en beskyttertrang, det er ud fra et forsøg på at gøre København til en by, man overhovedet kan eksistere og leve i. Vi har vist os bilfjendtlige i dette ændringsforslag, men man vil erindre fra utallige tidligere lejligheder, at socialistisk folkeparti ikke har vendt sig imod bilen som transportmiddel. Vi er tværtimod tilhængere af den løsning af stavnsbåndet, som den har betydet for en lang række mennesker, der er placeret uden for de kollektive trafikmidlers rækkevidde.

Når vi kommer til promillegrænsesagen, så er vi, som vi var det sidst, meget stærke modstandere af den retlige lemfældighed, som så mange lægger for dagen, når de mener sig i stand til at konstruere forskellige grænser. Jeg vil tillade mig herfra at beklikke disse menneskers motiver til at fastsætte promillegrænserne. Jeg tror, det er en meget farlig vej, man er slået ind på, når man siger, at det i dag er muligt at fastslå, at ved 0,8 og 1,2 promille, og hvad tallene ellers hedder, kan man udmåle nogle straffe, kan man udmåle et retfærdighedssymbol, som slår over i en straf, som skal forfølge folk livet igennem, uanset om disse i grunden har været egnede eller uegnede til at føre deres motorkøretøj.

Vi er bange for, at dette er begyndelsen til en forflygtigelse af den frie bevisbedømmelse, en forflygtigelse af ansvarsbegreberne. Havde man villet have helt rene linjer i denne sag, så havde man sagt, som det vistnok eksisterer i andre lande, at hvis man

har nydt alkohol overhovedet, er det forbudt at sætte sig bag rattet eller styret i et motorkøretøj. Så havde man gjort et eller andet, som er måleligt. Jeg tror nok, at det er muligt at måle alkohol i blodet ved 0,2 promille, og man kunne have sagt, at derfra er det en skærpende omstændighed, uanset hvilken trafiksituation man er involveret i. Det her er simpelt hen intet mindre end forflygtigelse af ansvar. Det er et forsøg på at gøre det nemmere. Jeg ved godt, at der findes „promilledommere“. Det er dem, der synes, de har alt for meget at lave. De vil hellere have det lidt nemmere, så man kan klare spritdomme ved gummistempel i fremtiden. Man slipper for alt det vrøvl og spektakel, når man har en eller anden målestok stillet op; så kan manden spærres inde så og så længe. Man kan efter et eller andet logaritmesystem finde ud af, hvor længe folk skal bures inde.

Jeg synes, at det her er en forflygtigelse af et retssystem, som har været gældende meget, meget længe i dette land, et frihedsbegreb, en borgernes sikkerhed over for myndighederne, hvis afskaffelse jeg er yderst betænkelig ved. Hele socialistisk folkepartis folketingsgruppe agter at stemme imod indførelsen af faste promillegrænser i dette land.

I hastighedsspørgsmålet er vi imidlertid delt. Vi stemmer varieret ud fra en varieret opfattelse af, hvad der har været sandheden i denne sag, af, hvorledes de statistikker og den bevisførelse har været tilrettelagt, som er blevet præsenteret for befolkningen.

Jeg ved godt, at det ikke er særlig folkeligt, det er ikke særlig populært, når jeg personlig ud fra motiver, der ligner mine motiver til at stemme imod promillesagen, stemmer imod etableringen af faste hastighedsgrænser. Man skal vide, at når jeg gør det personligt og altså ikke har min gruppe bag mig i sagen, så er det, fordi jeg personlig mener mig i stand til at vurdere sagen, idet jeg er kollektivtransportmand; jeg har ikke selv kørekort. Jeg mener mig i stand til at vurdere denne sag objektivt og udefra, idet jeg ikke selv deltager i det almindelige motorvejsræs, som man kan se rundt omkring. Jeg tror bare, at det er fantastisk farligt og fantastisk hæmmende for retsbevidstheden, hvis man går ind og indfører sådan nogle regler, om hvilke man må sige, at bliver de